Реч на председателя на Съвета на нотариатите на ЕС

Изложба „Европа в актове“

Брюксел, 13 ноември 2019 г.

Изложбата „Европа в действие“ е безпрецедентна инициатива за CNUE. Нашата цел е да покажем, че чрез дългата си история винаги сме били в състояние да отговорим на очакванията за доверието на държавите и на нашите съграждани. Какво може да бъде по-добре от известни хора и исторически събития, за да го илюстрират и да заинтересуват възможно най-голямата публика, която желаем.

Какво общо има между завещанието на Джузепе Верди и дарението между съпрузите Оноре дьо Балзак? Това е нотариалният акт!

Както спомена Тиери Томас, бихме искали тази изложба да пътува и защо пък да не направим обиколка из Европа, като Брюксел ще бъде отправната точка. Надявам се това да донесе идеи на колегите, присъстващи тук тази вечер.

Ние сме наистина горди, че откриването ѝ може да се състои в такава престижна обстановка като Европейския парламент.

Изложбата подчертава какво трябва да бъде очевидно: законът е част от нашата история, нашата култура, за да използваме популярни формулировки от нашия европейски начин на живот. В Европа законът се основава на принципа на превантивната справедливост и ефективното регулиране на икономическите субекти. Всъщност, в двадесет и две държави-членки, нотариусът е ключов играч в продължение на няколко века.

Тази изложба позволява чрез историята и историите, които разказва, да се определи по-добре идентичността на нотариата. Нотариалната дейност е професия на автентичността, истината, сигурността и съхраняването на данните, на които се основава доверието на държавите и на нашите съграждани.

В епохата на фалшифицирането, фалшивата информация, фалшифицираните данни, прането на пари, истината и сигурността са по-важни от всякога за обществото. Трябва също така да гарантираме устойчивото съхраняване на актовете, които получаваме. Нотариусите, както илюстрира тази изложба, са своеобразен спомен от нашата цивилизация.

Нотариусът е гарант, осигуряващ сигурността в най-важните моменти от живота ни: брак, закупуване на имот, започване на бизнес, уреждане на имущество.

Благодарение на системата на континенталното право, собствеността на нашите граждани е защитена, отношенията с наследството се контролират, предаването между поколенията е оценено и предприемачите се възползват от благоприятна за бизнеса среда.

Държавите могат да разчитат на нотариалната функция за "избягването на правосъдната система", движение, което продължава да се разпространява из целия ни континент; те могат да разчитат и на нас в борбата срещу изпирането на пари.

Тази Европа, която е от ежедневието на нашите съграждани, трябва да остане приоритет на европейските институции, наред с големите предизвикателства пред обществото, икономиката и климата, пред които сме изправени.

Но с изложбата "Европа в действие" нашата цел е не само да подчертаем културното и историческото ни наследство. Искаме също така да покажем способността си да гледаме към бъдещето чрез инкорпорирането на технологии.

Нашата история не ни освобождава от необходимостта да се развиваме, напротив, тя създава сериозни задължения по отношение на очакванията на нашите клиенти.

Това бъдеще зависи от развитието и генерализацията на дигиталните технологии в нашите дейности. Цифровизацията на дейността на юристите е неизбежна реалност и нашата професия иска да бъде водеща.

[...]

CNUE възнамерява да участва активно в процеса на дигитална трансформация на нашата професия.

За нотариуса тези събития обхващат няколко аспекти: създаването и взаимното свързване на регистри, дематериализацията на трансфера на данни, учредяване онлайн на компании, въвеждането на електронни подписи, автентичен нотариален документ в електронен вид, видео конференции и други. Също така предвиждаме използването на изкуствен интелект и блокчейн.

Днес в тези области нотариусът е начело на юридическата професия, за да предостави модерно и ефективно обслужване на своите клиенти и държави.

Нашето предизвикателство е също възприемем всичко, съобразявайки се с ДНК-то на нашата професия, т.е. със сигурността.

По-специално, искаме да бъдем пример за защитата на данните.

Благодарение на страната, която цифровизацията е възприела, винаги можем да подобрим практиката си и да осигурим по-добра правна подкрепа за гражданите, особено на трансгранично равнище. Тази ежедневна подкрепа нотариуси гарантират върху цялата

европейска територия, където работят. Това са 40 000 нотариуси и техните 200 000 служители, които присъстват дори в най-малките села, където понякога дори и последното кафене е затворено.
Тази ежедневна подкрепа трябва да може да бъде задълбочена чрез ефективни действия на ЕС що се отнася до новото законодателство. Възползвахме се от контекста на европейските избори, за да направим конкретни предложения пред европейските фигури, взимащи решения. Тези предложения са под формата на манифест, базиран на пет основни теми:

- Насърчаване на развитието на безспорното производство в Европа.
- Улесняване на регламента за наследството.
- Подкрепа на семействата.
- Защита на уязвимите хора.
- Предприемане на действия в борбата срещу изпирането на пари.

Убеден съм, че сме достигнали повратна точка за Европейския съюз, който спешно трябва да осъществи комуникация отново с гражданите и да представи по-добре интересите им. Именно във връзка с тази перспектива изготвихме този списък с приоритети в областта на предпочитания на нотариата. Нашата цел остава непроменена: да отговорим по-добре на трансграничните проблеми на гражданите, чийто живот сега е част от европейското пространство.
Нашата история, нашата готовност да се адаптираме към по-доброто обслужване ни позволява да кажем, че ако нотариалната функция си заслужава, нашите проучвания са дълги, нашата дейност е изискваща. Ако нотариалната функция ни задължава, тя трябва да бъде зачитана и от европейските институции.

Дами и господа,

В заключение бих искал да кажа, че Европа, която защитава своята култура, своя начин на живот, е Европа, която трябва да прилага контролирано регулиране, основано на нотариалната професия, която се намира на цялата територия и която спомага за сигурността с автентичния нотариален документ и прилагането на кодифицирано право.
Предлагам лозунг: Европа, която закриля, една Европа, близка до гражданите, е Европа, която се нуждае от нотариусите си.

Дами и господа, благодаря Ви за вниманието.

ЕВРОПА В АКТОВЕ: АКТОВЕТЕ НА ИЗЛОЖБАТА НА ДЪРЖАВИ ЧЛЕНКИ И НЕ ЧЛЕНКИ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ИНСТИТУТ ЗА НОТАРИАЛНИ НАУКИ (I.I.H.N)

ГЕРМАНИЯ

Актовете, избрани от Bundesnotarkammer (Федерална камара на Германия) са три. Те могат да се видят в своята цялост на сайта на изложбата - www.notariesofeurope-

exhibition.eu. Тези актове са придружени от обяснителен текст, който Ви предлагаме да откриете по-долу.

➢ 1873 - Договор за продажба
Покупка на остров Херенинсел от Лудвиг II Баварски

Исторически контекст
Крал Лудвиг II Баварски (роден на 25 август 1845 г. в замъка Нимфенбург, † 13 юни 1886 г. във Вюрмзе, днес Щарнбергско езеро) е пораснал главно в замъка Хоеншвангау близо до Фюсен. На 16 години Лудвиг открива оперите на Рихард Вагнер. Те са оставили у него дълбок и траен отпечатък. Той се възкачил на трона на 18 годишна възраст след смъртта на своя баща. Лудвиг се е съсредоточил върху популяризирането на музиката и културата. Всъщност, Лудвиг е приемал доста сериозно своите ръководни дейности, но се е интересувал малко от военните въпроси. Той се е интересувал повече от изкуствата, архитектурните проекти и техническите иновации и е имал силна наклонност към романтизма. Въпреки това той е трябвало да води две войни (през 1866 г. срещу Австрия и през 1870-1871 г. срещу Франция), по-скоро не заради политически причини, а поради социален натиск.
След това, Лудвиг II се оттегля все повече и повече от обществения живот и през деня почти не е бил забелязван. Предпочитал е да се разхожда през нощта и бил наречен „Крал на Луната“. Не само благодарение на изграждането на замъците му (Нойшванщайн, Линдерхоф и Херенхимзее) той все още се е интересувал от външния свят, но с оглед на това, че е изразходил всичките си кралски приходи и е изпадал в дългове, замъците му не са могли да бъдат завършени. Ето защо през 1886 г. неговите министри го обявяват за луд. След това Лудвиг е преместен в замъка Берг, на брега на езерото Старнберг, където на 13 юни 1886 г. се е удавил при мистериозни обстоятелства с д-р Бернхард фон Гудън.

Нотариален акт, подписан в Мюнхен, 10 септември 1873 г.
Херенинзел (известен също като Херенверт), с обща площ от 238 хектара, е най-големият от трите основни острова на езерото Кимзее. До секуларизацията през 1803 г. островът е принадлежал към манастира Херенхимзее. След разпадането на диоцеза на езерото Химзее през 1808 г., островът променя собствениците си няколко пъти. През 1870 г. островът е почти напълно обезлесен от производител на дървен материал от Баден-Вюртемберг, който е собственик на острова за кратко време. За щастие, Лудвиг II купува остров Херенхимзее за 350 000 флорина на 10 септември 1873 г. и спасява гората. Идеята за изграждане на замък на острова се ражда едва през 1874-1875 г., когато плановете за строителство на Меикост Етал или Тмеикос Етал, дворец по образа на Версай, са били все по-големи, така че площта на строителната площадка планирана в долината Грасванг вече не стигала. Така Лудвиг II премества своя „Версай“ на остров Херенинзел на езерото Химзее.

Самият Лудвиг II не е присъствал да подпише договора за продажба пред нотариус Карл Хакър в Мюнхен, но той е инструктирал секретаря си Лоренц фон Дюфлип да осъществи продажбата. В

резултат на това, пълномощното, подписано от самия крал, е прикрепено към нотариалния акт.

Пълномощно на Лудвиг II на своя секретар Лоренц фон Дюфлип за подписване на акт за продажба на остров Херенинзел

➢ 1903 г. - Акт за осиновяване Вилхелм Конрад Рьонтген (откривател на рентгеновите лъчи)

Исторически контекст

Откривателят на рентгеновите лъчи, Вилхелм Конрад Рьонтген (роден на 27 март 1845 г. в Ленеп близо до Ремшайд, Рейнланд, † 10 февруари 1923 г. в Мюнхен) е син на производител на влакна. През 1848 г. семейството му се премества в Холандия, страната на произход на майката на Вилхелм. Той е прекарал детството и младостта си в Апелдом. След техническите си изследвания в Утрехт, той първо учи инженерство, а след това физика в Цюрих. Научната му дейност го отвежда във Вюрцбург, Страсбург, Хохенхайм близо до Щутгарт и Гисен. През 1888 г. най-накрая става професор по експериментална физика във Вюрцбургския университет, където открива прочутите рентгенови лъчи, които сега се наричат лъчи на Рьонтген. Една от първите му снимки, изобразяващи лъчи, е на ръката на съпругата му. За този медицински пробив той получава няколко награди и в крайна сметка първата Нобелова награда по физика през 1901 г. От 1900 г. до пенсионирането си Рьонтген е професор в Мюнхенския университет. Умира през 1923 г., четири години след смъртта на съпругата си, в Мюнхен. Според завещанието си той е намерил последното си пребиваване в древното гробище на Гисен, където също са погребани родителите му.

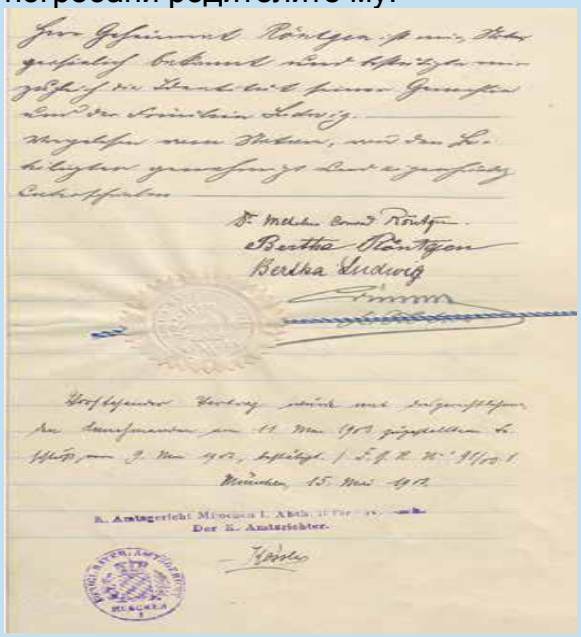

Съсредоточете се върху подписите на тримата главни герои от акта за осиновяване

Нотариален акт, подписан в Мюнхен 23 февруари 1903 г.

През януари 1872 г. Рьонтген се жени за Анна Берта Лудвиг, дъщеря на гостилничар от Цюрих. Бракът остава бездетен, но на 23 февруари 1903 г. двойката решава да осинови Жозефина Берта Лудвиг, племенницата на Анна Берта, която от 1887 г. живее в къщата на семейство Рьонтген и е отгледана от двойката. Жозефина Лудвиг е осиновена на 21 години. Решено е новото ѝ име „Рьонтген“ да бъде добавено към старото ѝ фамилно име „Лудвиг“ и тя да бъде изключена от законното наследство. Независимо от това, Рьонтген и съпругата му включват осиновената си дъщеря в завещанието си, заедно с приятели, слуги, благотворителни институции и града Ленеп.

Завещание

Георг Баварски умира на 63-годишна възраст в Рим и е погребан в немското гробище Кампо Санто Теутонико. Той е починал от туберкулоза, развита по време на лечение на болните. В завещанието си той е оставил пари за нови бронзови врати в базиликата Свети Петър. Дарението му финансира и известните произведения на изкуството "Портите на смъртта", построени от скулптора Джакомо Манзу и "Портата на тайнствата", построена от скулптора Венанцо Крочети.

АВСТРИЯ

Актовете, избрани от Österreichische Notariatskammer (Камара на австрийските нотариуси) са три. Те могат да се видят в своята цялост на сайта на изложбата - www.notariesofeurope-exhibition.eu. Тези актове са придружени от обяснителен текст, който Ви предлагаме да откриете по-долу.

➢ 1283 - Нотариален акт за провеждането и резултатите от избора на Дитрих, каноник на епископската област на Свети Петър в Залцбург и ректор на окръг Витинг [област Ебърщейн] като игумен на Свети Павел в Бенедиктинския манастир на Свети Павел в Лавантал в Каринтия

Исторически контекст

В латинското монашество, един игумен е начело на монашеските общности от края на античността. В началото на Средновековието, владичеството на Свети Бенедикт му дава пълни ръководни функции, които той е трябвало да упражнява по важни въпроси, съгласувайки се с неговите сънародници. Изборът на игумен е поверен на самата монашеска общност; през Средновековието, компетентният епископ, който също е бил отговорен за да посвети игумена и да му предостави отличията на поста му (кръст, митра, скиптър) като символ на възложената му власт, е упълномощен да одобри резултата от изборите.

Постът на игумен на бенедиктински канон на Свети Павел в Каринтия

(област Волфсберг) става свободен след оставката на игумена в действие (Херманус) на 27 февруари 1283 г. Новите избори са били в църквата „Свети Павел“ в присъствието на няколко светила от Каринтия. Някои от тези свидетели са посочени в този документ, включително приорът на каноническото абатство на Грифен (Гривинтал; област Фьолкремаркт) както и канонът на абатството Еберндорф (Жуна, Фьолкремаркт). Събранието на монасите, включително и на игумен, който се пенсионира, е упълномощило набор от трима да номинира и избере новия игумен.
Избраните - бенедиктинският игумен от Моджио (Мозасенсе близо до Удине), ректорът Грифен и каноник от Грифен - се настаняват при Дитрих (Прухлер), ректор от Витинг (Виехен близо до Свети Вейт / Глан).
Конрад фон Удине (Конрад де Втинис) е натоварен с удостоверяване на изборния процес. Вероятно е дошъл при Свети Павел заедно с игумен от Моджио, за да предостави на манастира удостоверяване на изборния процес, валиден съгласно канонический закон, така че архиепископът на Залцбург да може тогава да посвети избрания игумен. Като публичен (имперски) нотариус [*imperiali auctoritate notarius publicus*], Конрад е бил упълномощен да съставя документи с цялата доказателствена сила, че са удостоверени от неговата ръка с поставянето на печата му. Гласоподавателите потвърждават точността на фактите, установени в акта от тяхно име и в името на манастира, като поставят печата на църквата „Свети Павел“.

Написан на латински, документът е съставен от Конрад в съответствие с правилата на *ars notaria*, които са в сила по това време и е изписан на пергамент. Текстът се състои от един параграф; само няколко пунктуационни знаци позволяват на читателя да се ориентира. Многото често срещани съкращения по това време затрудняват разбирането. В акта не са включени всички елементи, които впоследствие са станали задължителни за нотариалните актове в имперската нотариална наредба от 1512 г. Този акт може да се припише към категорията на нотариални актове, придружени от чуждестранен печат, който вероятно не е закрепен до печата на нотариуса, но - по-скоро - на гърба.

➢ 1770 г. - Документ за отказ от наследството на Хабсбургите, подписан от ерцхерцогиня Мария-Антоанета

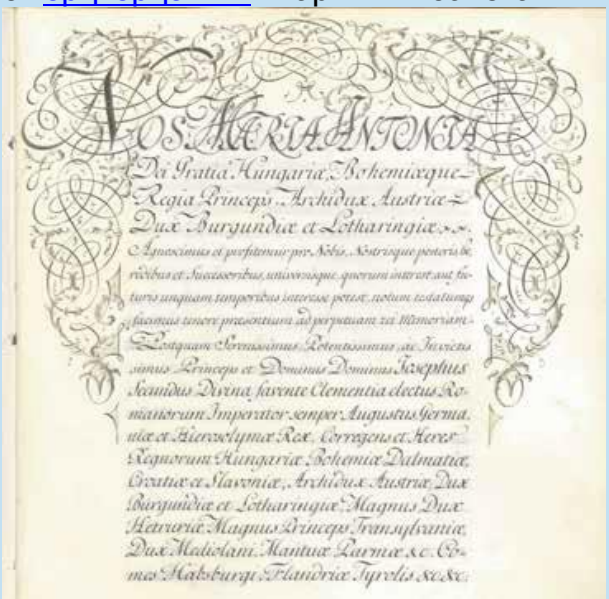
VOS MARIA ANTONIA
Dei Gratia Hungariæ Bohemiæque
Regia Princeps Archidux Austriæ
Dux Burgundiæ et Lotharingiæ

Първа страница от акта за отказ от наследството на Хабсбургите на Мария-Антоанета

Този документ за отказ е подписан от ерцхерцогиня Мария – Антония (по-късно Мария-Антоанета), дъщеря на императора на Свещената римска империя Франц I Стефан Лотарингски и австрийската ерцхерцогиня Мария - Терезия, на 17 април 1770 г. във Виена по повод брака с Луи дьо Бурбон, наследник на трона на Франция.

Отказът обикновено се определя като правно обвързващ отказ - в този случай той се отнася конкретно до отказ от наследство и права на наследство. През 1700 г. войната за испанското наследство избухва след края на испанската част от династията Хабсбург. През 1703 г. Хабсбургите реагират на създалата се ситуация, като подправят пакт за взаимно правоприемство - първоначално пазен в тайна - за всичко притежавано от Хабсбургите. След поражението им във войната срещу френските Бурбони през 1713 г., император Карл VI, тогава глава на династията, разпорежда обнародването на пакта. Наследяването на престола се основава на принципа на примогенитура с преференция към мъжкия пол. При отсъствие на мъжки потомък във всички семейни линии, най-голямата дъщеря на последния притежател на трона трябва да бъде обявена за наследница (и впоследствие нейните потомци, като за предпочитане са мъжките потомци): такава ситуация настъпва през 1740 г. след смъртта на Карл VI и води до наследяването от Мария Терезия на владенията на Хабсбург. Двете дъщери на Йозеф I, по-големият брат на Карл VI, починал през 1711 г., е трябвало да се откажат от всички наследствени права при сключването на брак (което са направили заедно с престолонаследниците на Саксония и Бавария през 1719 и 1722 г. съответно).

След брака на Мария-Терезия и император Франц I (1736 г.) династията на Хабсбургите вече не страда от липса на мъжки потомци. Мария- Терезия променя ориентацията на външната политика на Хабсбургите и се стреми да създаде съюз с бившия враг, Франция, като установи брачни връзки с Бурбоните: най-големият й син Йозеф II се жени за принцеса от Парма през 1760 г. - бракът не води до потомци; по-малкият му брат Леополд II, от друга страна, трайно свързва Тоскана с династията Хабсбурги -Лорен чрез брака си през 1765 г. (той има дванадесет сина); две сестри, Мария - Амалия и Мария - Каролина, съответно са омъжени за принцове от Парма и Неапол-Сицилия. Мария - Терезия има за цел да установи връзки не само с тези Бурбони, но и с кралския двор на Франция. Още през 1766 г. тя е избрала най-малката си дъщеря Мария - Антония, за да й помогне да постигне тази цел. Първоначалният план за сгодяване на единадесетгодишната принцеса с Луи XV, тогава на 56 години, е изоставен в полза на брак с внука му, дофина Луи: през 1769 г. дядото на последния поискал ръка на принцеса Хабсбург за брак с неговия наследник на френския престол. След като Мария - Антония навършва брачна възраст, двете семейства се договарят за съпружеския имуществен режим на 15-годишния младоженец и неговата 14-годишна съпруга във Великденската събота на следващата година, 14 април 1770 г. След празника Великден, 18 април, отказът от Мария Антония към всяка молба за наследство

е официално обнародвана. Бракът се чества на следващия ден в Августинската църква във Виена; отсъстващ от церемонията, дофинът е представен от зет си на същата възраст, ерцхерцог Фердинанд Карл Антон, по-малкият брат на булката, и празнична сватбена церемония със съпруга й дофина следва във Версай на 16 май след пристигането във Франция на Мария -Антоанета.

Печат и подпис на принцеса Мария - Антония

Актът за отказ се подписва от Мария - в *atrio majori* на двореца Хофбург във Виена - в присъствието на имперската двойка *(„coram ... Majestatibus“)* и френския посланик Аймерик Йозеф дьо Дюрфорт-Циврак, както и от почти 100 други свидетели *(„praesentes et testes")* на съдебната администрация, оглавявана от канцлера Кауниц. Хайнрих Габриел Коленбах, дипломат в службата на държавната канцелария, удостоверява документа в качеството си *на „ad hunc actum Autoritate Caesarea creatus Notarius publicus“.* Това е по същия маниер като през 1713 г. за удостоверяване на обнародването на Прагматичната санкция, за декларациите за приемане, издадени от 1720 г. от владетелите на всчки владения, както и за декларациите за отказ, направени от дъщерите на Йозеф I през 1719 г. и 1722 г.

Печат и подпис на принцеса Мария- Антония

➢ 1900 - Инвентаризация за наследство на Йохан Щраус

Инвентаризацията за наследство на Йохан Щраус е съставена на 22 януари 1900 г. от нотариуса Карл Фришаф в кабинета му във Виен, 4-ти район на Виена.

Йохан Баптист Щраус (Йохан Щраус младши) е роден на 25 октомври 1825 г. в Санкт Улрих, предградие на Виена, в Рофангасе 7-8 (днес 1070 Виена, улица Лерхенфелдер 15), като син на Йохан Щраус (старши) и Анна Щраус. Въпреки че израства с музика заради професията на баща си и показва голям талант, баща му иска да работи в банка. От 1836 г. той посещава Шотенгимназия в 1-ви район на Виена, а след това търговския факултет на Виенския политехнически институт от 1841 г.

Едва след смъртта на композитора Йозеф Ланер през април 1843 г. той избира да продължи кариерата си като музикант и напуска Политехническия институт, за да получи солидна музикална подготовка от известни виенски учители. Той основава своя собствен оркестър и прави успешен дебют на 15 октомври 1844 г. в 13-ти район на Виена, Хитцинг, в казино Доммайер (на настоящето местонахождение на Паркхотел Шьонбрун).

В началото на кариерата си, когато той все още е до голяма степен непознат на широката публика, неопитен композитор и инструменталист, той получава подкрепата на няколко приятели и благодетели на виенската музикална сцена. Следвайки модела на Musikwerkstatt (и конкурирайки се с Щраус старши), те си сътрудничат като екип за написване и оркестриране на музиката. За да избегне това съперничество с баща си, той предприема няколко пътувания до кралските земи на австро-унгарската монархия, но също така и до Белград и Букурещ. След неочакваната смърт на баща му на 25 септември 1849 г., Йохан Щраус обединява своя оркестър с този на баща си и обикаля Берлин, Ратибор, Бреслау и Варшава.

Благодарение на професионализма на варшавския музикален издател Рудолф Фридлин, Йохан Щраус получава покана от царица Александра Фьодоровна, която е отседнала във Варшава по това време. Пред царя, царицата и пред австрийския император Франц - Йозеф, който също е във Варшава, той се представя успешно. През 1852 г. той празнува първия си голям музикален успех с Анен - Полка. Между 1856 г. и 1865 г. и отново през 1869 г., Йохан Щраус прекарва няколко летни месеца в Павловск близо до Санкт Петербург. С неговите високо оценени изпълнения най-накрая излиза от сянката на баща си.

През 1863 г. той е награден с престижното звание Hofballmusikdirektor след като предишните му кандидатури са отказани през 1856 г. и 1859 г. заради дейността си по време на революционната 1848 година. Сред многото обиколки, направени от композитора, който тогава е бил международна знаменитост, можем да споменем Париж по случай Световния панаир на 1867 г, Лондон, Бостън и Ню Йорк през 1872 г., Италия в 1874 г., Санкт Петербург и Москва в 1886 г. и Берлин през 1889 г. Многото награди, които е получил през живота си, са свидетелство за международната му репутация.

Личният му живот не е толкова успешен, колкото музикалната му кариера. Първата му жена е Джети Трефц. Тя

отделно 7 години е изпълнявала функциите на любовница, гувернантка, секретарка и сурогатна майка. Те са женени на 27 август 1862 г. в катедралата Свети Стефан във Виена, но Джети умира преждевременно през 1878. Шест седмици по-късно се жени за певица в роцхав, Ангелика Дитрих-Лили, която оставя четири години по-късно, за да се ожени за третата си съпруга Адел, 31 години по-млада от Щраус. Той се обръща към протестантската вяра през 1887 г., напуска Австрия и става гражданин на Саксония-Кобург, където херцог Ернст II му позволява да се разведе с втората си съпруга и да се ожени отново.

На 22 май 1899 г. той дирижира оперетата си в Виенската опера 5. С усилие, той е болен от силна и развихряща се пневмония, от която умира на 3 юни 1899 г. във Виена на Игелгасе 4 (сега Йохан-Щраус-Гассе 4). Третата му съпруга Адел Щраус го надживява, но не оставя деца. Провизиите на последния му ще изключат братята и сестрите му от имението. Имотите, изброени в този инвентарен списък, включително титли, имоти, ордени и медали, награди и музикални произведения, свидетелстват за неговия икономически и социален успех, както и неговата музикална сила.

При изготвянето на нотариалния акт на имението на Йохан Щраус, нотариус Карл Фришаф е бил комисар на съда. Нотариалният кодекс от 1855 г. вече предвижда нотариусите, които действат като съдебни комисари. Едва 1970 г. съответните разпоредби са изменени със Закона за съдебните комисари (Gerichtskommiss-rsgesetz) от 11 ноември 1970 г., който постановява, че нотариусите в съдебния окръг, който е компетентен да назначени по искане на съда действат като съдебни комисари за наследяване. Нотариусът подготвя всички решения и документи за съдебно споразумение, гарантира, че наследниците на правоотношенията стават собственици на имота и по този начин допринася значително за намаляване на натовареността на съдилищата.

Що се отнася до нотариус Карл Фришаф, следва да се отбележи, че е избран за председател на Камарата на представителите на Долна Австрия на 9 декември 1889 г., длъжност, която заема до 1899 г. Той се пенсионира като нотариус през 1902 г. и умира на 30 август 1911 г. на 76-годишна възраст. Описът на имотите, изготвен и подписан от нотариуса Карл Фришаф в качеството му на комисар на съда, също е подписан от трима експерти по сигурността, имуществото и ценностите, съответно от нотариус Юлиус Рихтер, който е учил в Виена-Ландшрасе, сега 3-та област на Виена, като изпълнител и управител на имението и от неговия помощник Едмунд Кундеграбър, който представлява вдовицата Адел Щраус и дъщеря й Алис Епстийн. Юлий Рихтер е назначен за нотариус през 1892 г. за първия район на Виена. Преди това назначение е първият президент на Асоциацията на нотариалните кандидати на Долна Австрия, основана на 26 октомври 1888 г. Той умира на 17 август 1905 г. докато е все още на пост. Едмънд Кундеграбър, който е назначен за нотариус през 1916 г. за първия район на Виена, умира през 1925.

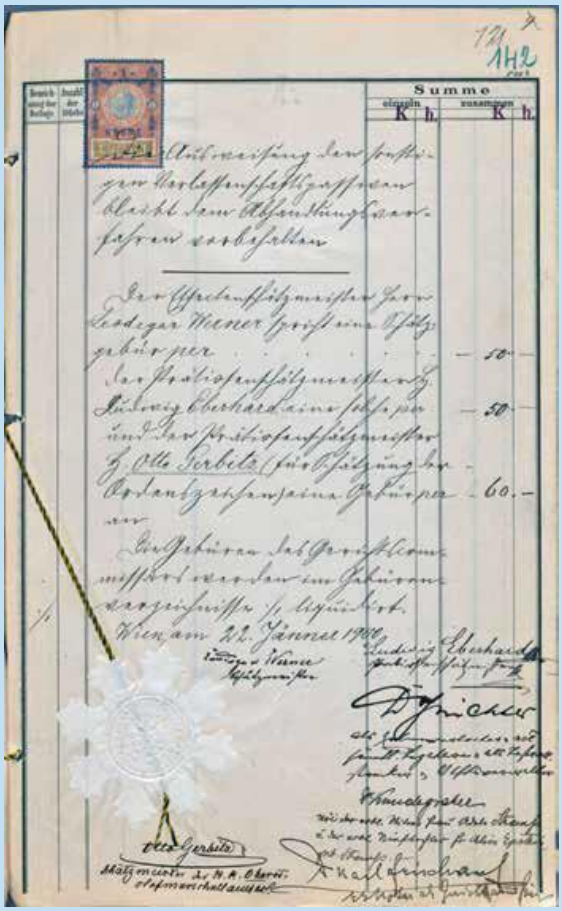

Печат и подписване на инвентаризационен опис на имотите на Йохан Щраус

Голяма част от настоящата инвентаризация е написана в древно писание, наречено немски свитък, който вече не се използва днес и следователно трудно се чете от широката общественост. Предпоследната страница на инвентара съдържа резюме на активите на имота, написани с латински букви. Това показва, че Щраус е оставил забележително наследство на стойност 834,494.67 крони.

Следва да се отбележи, че по искане на наследниците описът точно е описал авторските права, произтичащи от големия музикален труд на починалия, но е оставила финансовата оценка за последващо записване. През 1892 г. кроната е около 10,2 евро в покупателната способност. През 1892 г. в Австрия е използван гулденът, докато през 1858 г. е заменен от кроната в съотношение 1:2, но остава в обръщение до 1900 г. Следователно този инвентарен опис е съставен и в двете валути. Многобройните медали и заповеди, връчени на Йохан Щраус от Австрия, Прусия, херцогство Кобург-Гота, Белгия, Италия, Испания, Русия, Турция, Персия и Франция с френския легион на честта, посочен в точка III (Скъпоценен), както и многото му имоти, изброени в точка VII, представляват други интереси.

БЪЛГАРИЯ

Актовете, избрани от Нотариалната камара на Република България са три. Те могат да се видят в своята цялост на сайта на изложбата - www.notariesofeurope-exhibition.eu. Тези актове са придружени от обяснителен текст, който Ви предлагаме да откриете по-долу.

➢ 1894 - Крепостен акт за продажба на недвижим имот, Русенско окръжие, мирови съдия

Крепостен акт е печатното название на актовете за собственост, издадени по нотариален ред в Княжество България

(от 24.08.1878) и Царство България до 31.08.1910. Често се счита, че названието произлиза от бълг. дума КРЕПОСТ [Krepost] - (Fortress), но то е също и реминисценция и техническо пренасяне на руското Крепостной актъ, от крепостното и нотариално право (1701-1866) на Руската империя.

КРѢПОСТЕНЪ АКТЪ

Крепостен акт за продажба на недвижим имот от 1894 г.

В последствие думата „крепостен“ отпада и става „нотариален акт“ - валиден документ за притежание на недвижима частна собственост. Законът за нотариусите и мировите съдии от 1885 кодифицира основните институти, принципи и функции на българското нотариално право.

➢ 1903 - Крепостен акт за покупко-продажба на недвижим имот, Врачанско окръжие, нотариус

За извършване и засвидетелстване на всякакви актове за продажба, за наемане, за залагане, за дарение и пр., се е назначавал при всяко окръжно съдилище по един нотариус. В градовете и селата, където е имало само мирови съдии, те са изпълнявали задълженията на нотариуса. До 31.08.1910 г., нотариусите по чин са равни на членовете на второстепенните окръжни съдилища, но не се считат за членове на съдилищата - не са магистрати. Крепостен акт не е било легално название за България. Законодателството от 1878 г. използва АКТ и Нотариален акт.

КРѢПОСТЕНЪ АКТЪ

Крепостен акт за покупко- продажба на недвижим имот от 1903 г.

➢ 1943 - Нотариална покана, София
Поканата пресъздава невъзможността да се предаде наема на собственика и депозиране на наема при нотариуса. Бомбардировките над столицата София са вече започнали през 1941.

Нотариална покана от 1943 г.

Документът е издаден месец преди началото на масираните бомбардировки над града. Имотът, който се споменава в документа, вече не съществува на мястото си. Въпреки че улиците и техните имена са запазени и до днес, на цитираното място се намира парк и Дворецът на децата.

ИСПАНИЯ

Актовете, избрани от Генералния съвет на испанския нотариат са три. Те могат да се видят в своята цялост на сайта на изложбата - www.notariesofeurope-exhibition.eu. Тези актове са придружени от обяснителен текст, който Ви предлагаме да откриете по-долу.

➢ 1504 г. - Завещание на кралица Изабела I Кастилска Католичката

Кралица Изабела I Кастилска практически прекарва последната година от своя живот в леглото поради болестта, слагаща край на живота й.

През цялото това време тя остава в Двореца на Потрило, кралски двор, разположен на Главния площад на Медина дел Кампо. В този скромен дворец на 12 октомври 1504 г. (и следователно 45 дни преди смъртта си) Изабел установява какво трябва да съдържа нейната единствена и окончателна воля.

Завещание, което тя подписва пред Гаспар де Грицио, който е бил неин секретар, първият от служителите на перото и най-вече - „нотариус в съда и във всичките кралства и господарства“.

За да дадем кратък описание на това известно завещание, ще разгледаме два негови аспекта.

1) Основното съдържание на наследството

След смъртта на две от децата й, кралица Изабела е имала само три дъщери, когато извършва завещанието си: Хуана, Мария и Катерина. Очевидно е имала желанието да определи за наследница само една от дъщерите си, най-голямата: Хуана, уважавайки по този начин традиционния принцип на примогенитурата. В качеството си на „единствена наследница“, Хуана следва да бъде тази, която ще я наследи в Кралство Кастилия.

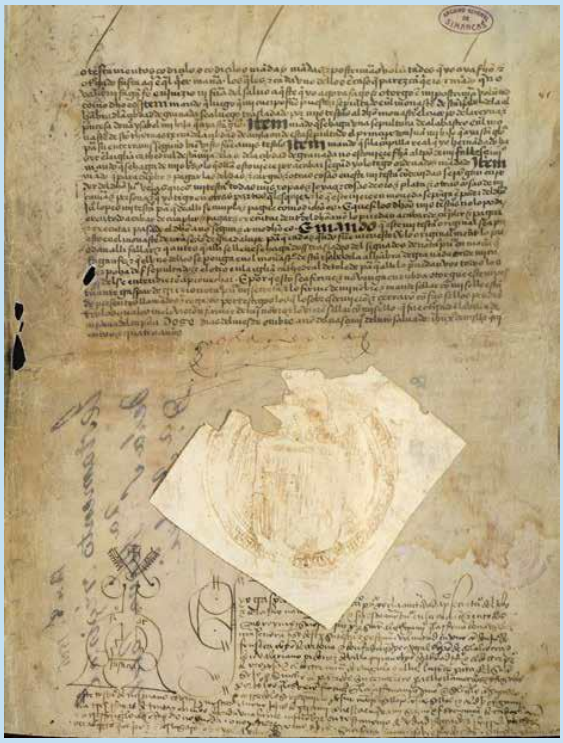

Последна страница от завещанието на кралица Изабела I Кастилска

Но за това кралицата трябва да преодолее главната пречка на запазената част, която трябва задължително да завещае на Мария и Катерина (първата, омъжена за краля на Португалия; втората, омъжена за принца на Уелс). Това не е лесна задача, като се има предвид, че след запазената част наследство на Кастилия е била много голяма, тъй като е обхващала не по-малко от четири пети (4/5) от наследството. За да се постигне това, клауза 39 от нейното завещание се оказа решаваща.

Както се вижда, показвайки неоспорима юридическа проницателност, кралица Изабела изпълнява задълженията си към своите дъщери, които не са наследници, като разпределя съответните им зестри в запазената част. Това позволява да се избегне разделението на Кралството, което е изцяло завещано на по-голямата й дъщеря Хуана.

Тази клауза, заедно с по-късното завещание на Фердинанд Арагонски, нейния съпруг, което също определя Хуана за наследница на Арагон, води до обединението на кралствата Кастилия и Арагон, водейки до раждането на съвременната държава, която познаваме днес като Испания.

2) Завещанието като документ

Носителят, върху който е написано завещанието на Изабела, е пергамент, тоест агнешка кожа, подходящо дъбена и подготвена. Вярно е, че хартията вече е съществувала през 1504 г. (тя все още е била правена по това време от парцали и вода), но пергаментът е бил използваният материал, когато е ставало дума за важни документи, като се има предвид по-голяма гаранция за устойчивост и запазване на написаното. И разбира се, завещанието на кралицата на Кастилия е бил много важен документ.

Завещанието е написано на този носител с добро „куртизанско писане“, вид висококачествено калиграфическо писане, лесно за четене и много по-елегантно от по-късните му вариации (т. нар. процедурно писане и верижно писане).

И накрая, документът е пълен с подробности, които имат за цел да

установят и гарантират неговата автентичност: обособени полета, точно поле за писане, компактна непрекъснатост на текста му, постоянно и стабилно мастило, външното затваряне на всеки лист с три ленти, вътрешното затваряне с непрекъсната линия с инициалите на нотариуса и т.н. И последната и крайна гаранция, а именно подписът и печатът на нотариуса, който съставя акта, Гаспар де Грицио, за който вече споменахме по-горе.

➢ 1583 г. - Нотариален акт относно нападението на капера Франсис Дрейк на остров Ла Палма

Съдбата на една страна и нейния народ също е написана на бойното поле. Безброй нотариални действия свидетелстват за неумолимата борба на хората да защитават своите земи и своите идеали.

Нотариален акт с безспорна историческа стойност е изготвен от публичния писар Франсиско Суарес от името на съдия Педро де Лианьо. Той свидетелства за славните подвизи на Лианьо в защитата на остров Ла Палма през 1587 г. Островът е атакуван от капера Франсис Дрейк с флот от 23 лодки и 2000 души. Дрейк е най-известният пират на своето време, оценен и почетен от английската кралица Елизабет I.

➢ 1605 - Пълномощно, дадено от Мигел де Сервантес за завеждането на съдебни искове срещу тези, които са отпечатили или са искали да отпечат "El Quijote"

Колко прост и сигурен е светът в страниците на нотариалния акт! Кой би повярвал, че зад тези прости линии, подписи и печати се крие самата рамка, вътрешната функционалност на историята? И все пак, разбира се, това е истина.

Няма по-добра хроника от тази история от нотариалните архиви, които записват всеки миг, като пълномощното, предоставено от Мигел де Сервантес, за да заведе съдебни дела срещу онези, които са отпечатили или са искали да отпечат романа му "El Quijote" в Кастилия или Португалия.

ФРАНЦИЯ

Актовете, избрани от г-н Пиер Люк Вожел, Президент на Съвета на нотариатите на Европейския съюз, и неговия екип с оглед представянето на френския нотариат са седем. Те могат да се видят в своята цялост на сайта на изложбата - www.notariesofeurope-exhibition.eu. Тези актове са придружени от обяснителен текст, който Ви предлагаме да откриете по-долу.

➢ 1670 г. - Учредяване на рента от Жан-Батист Люлли до Жан-Батист Поклен, така наречен Молиер

Учредяването на рента е най-традиционният начин за заемане на пари и притежаване на капитал по Стария режим. Чрез това учредяване на наема Жан-Батист Люлли, учредителят,

взема назаем пари от Молиер. Последният му дава капитал от 11 000 лири; в замяна Люлли трябва да му плаща 550 лири годишно.

Близък план на подписите на Люлли, Молиер и Мадлен Ламбер

Това са просрочени плащания по рентата - лихвите на притежавания капитал. Люлли, както е посочено в полето на първата страница на акта, възстановява заема на Арманда Бежар, вдовицата на Молиер, през май 1673 г., няколко месеца след смъртта на последния, настъпила през февруари 1673 г. Мислите, принадлежащи, на големите хора от века на Луи XIV, се виждат в подписите на двамата Жап - Баптист, придружени от този на Мадлен Ламбер, съпругата на Люлли.

➢ Завещание на Борис, принц Куракин, държавен министър на Русия, съветник на Пиер Льо Гранд и посланик на краля на Франция

Първото желание на принц Куракин, когато приема двамата нотариуси в Шатле де Пари в стаята на хотела си на улица Университетска, „с гледка към съда и градината“, е да бъде транспортиран при смъртта си, в Москва, за да бъде погребан в Чудовския манастир, разположен в стените на Кремъл.
На неговия син Александър естествено е поверена по-голямата част от бащиното наследство. Първо, всичко, което позволява да се поддържа аристократичен начин на живот и достоен за неговия ранг на посланик: мебелите разбира се, но и сребърните чинии, конете и екипажите.

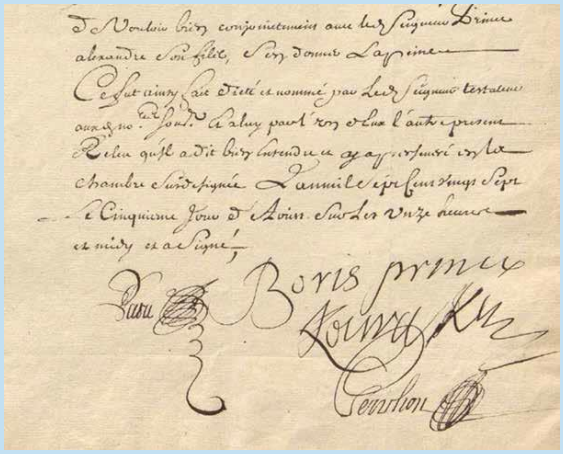

Подписът на принц Куракин на завещанието му от 1727 г.

Но по-голямата част от наследството му е основно в столицата, в чуждестранни банки: в Холандия, Виена, Саксония, като всички тези места също напомнят кариерата му на дипломат, която той също се опитва да предаде на сина си.
Пътят на принца е изключителен. Той учи много млад във Венеция, участва в кампаниите на Пиер Льо Гранд и получава първата си дипломатическа мисия на 30-годишна възраст до Светия престол. Успехите му го карат да се откаже от военната си кариера заради тази на дипломацията, а мисиите му следват една след друга с подкрепата на царя, на когото той е и зет: първо

Хановер, после Холандия и Англия, преди назначаването за извънреден и пълномощен посланик в Париж през 1724 г.
Неговите потомци също трябва да покажат голямо чувство за преговори и сред тях потомството държи най-вече неговия пра-внук, Александър Борисович Куракин, посланик във Виена и Париж, преговарящ за разработването на договора от Тилсит през 1807 г.

➢ Задължения от Жозеф-Франсоа Дюплекс, бивш главнокомандващ на френските колонии в Индия, спрямо двама амстердамски търговци
Този акт показва двете страни на индийското приключение на Дюплекс. Протоколът описва в седем страници впечатляващ брой бижута и скъпоценни камъни, символи на неговия успех и забогатяване. Той изброява обеци, колиета, папийонки, пръстени и диадеми, изчислени да представляват значителната сума от 451 684 лири, включително чифт свещници на стойност 45 400 лири или рубин от „четиридесет и шест карата“ оценен на 36 000 лири.
Те реално служат като гаранция за изплащането на дълговете на бившия генерал-губернатор, по-специално на 175 000 флорина, за които той се е договорил с холандската банка. Човекът наистина е похарчил част от личното си състояние, за да позволи успеха на компанията и въпреки започнатото съдебно производство той никога не успява да възстанови сумата, оценена на 13 милиона лири, които е струвал бизнесът му. След смъртта на съпругата и дъщеря му, той е един огорчен човек и пише в мемоарите си, няколко дни преди смъртта си: „Аз пожертвах младостта, богатството си, живота си, за да обогатя моята нация си в Азия.“

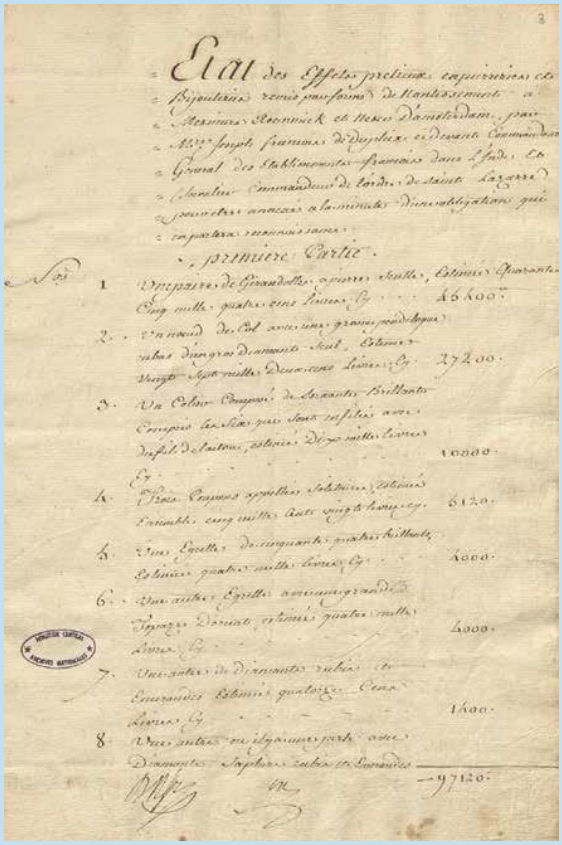

Трета страница от задълженията на Жозеф-Франсоа Дюплекс, описваща бижута и скъпоценни бижута

➢1849 - Описът след смъртта на Фредерик Шопен
Френско-полският композитор и пианист виртуоз Фредерик Шопен (1810-1849) умира в Париж на 17 октомври 1849 г. Описът му след смъртта е извършен на 23 ноември в апартамента с изглед към двора под наем на площад Вендом 12. За описа е било необходимо да се изчака да пристигне в Париж неговата сестра Луис и пълномощниците на майка им Юстина и по-малката им сестра Изабел, намиращи се във Варшава.

От 14 октомври Шопен, който винаги е бил в лошо здраве и се е страхувал от зимите, е на легло, страдащ от изтощителна кашлица. Приятелите му се събират около него. Пиано е инсталирано в стаята на умиращия мъж и графиня Делфина Потоцка, първа муза, ученик и закрилник на Шопен в Париж, пристигнала от Ница, започва да пее. На следващия ден, все по-изнемощял, той поисква тялото му да бъде отворено, когато е мъртво, за да не рискува да бъде погребан жив и също незавършените му композиции да бъдат изгорени.

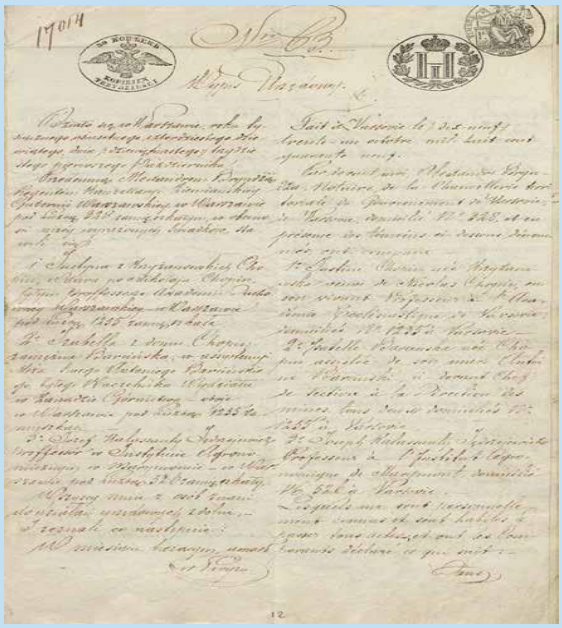

Фокус върху дванадесетата страница на описа след смъртта на Фредерик Шопен, която описва на полски и френски частите от описа

Описът описва интериора, в който Шопен прекарва последните си часове, хол и спалня: няколко махагонови мебели - но без пиано - няколко дрънкулки, доста подбран гардероб - жилетки и сутрешно яке, два тюрбана от сатен и коприна, копринени вратовръзки - дрехи, които напомнят за грижите и проучванията, които Шопен винаги е правел по отношение на тоалета си. Нищо, обаче, много скъпо; всички мебели, сребърни съдове и бижута възлизат на 3585 франка.

➢ 1850 г. - Взаимно дарение между съпрузите Оноре дьо Балзак и Констанс Виктоар Ржевуска

На 14 март 1850 г. Оноре дьо Балзак, авторът на „Човешка комедия“, се жени за графиня Евелина Ханска в Украйна. Съпрузите тъкмо преди няколко дни са се върнали в Париж, когато на 4 юни 1850 г., пред нотариуса си, се съгласяват на междусъпружеско дарение.

Балзак умира през лятото на 18 август 1850 г.

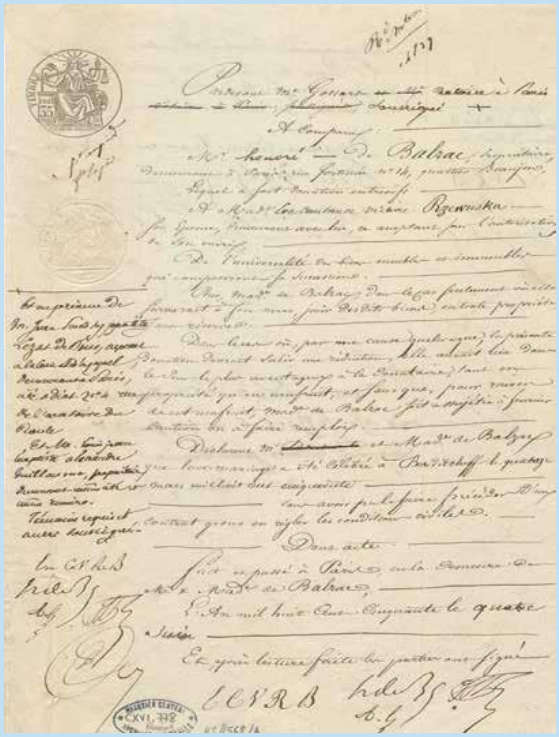

Извадка от между взаимното дарение между съпрузите Балзак и жена му Констанс

Именно през 1833 г. известният романист се среща с Констанс Виктоар Ржевуска (Евелина Ханска родена като

Евелина Ржевуска), в която той се влюбва страстно в резултат на обмен на писма. Бидейки от полски произход, Евелин е била омъжена и както и майка на малка дъщеря. През 1834 г. те стават любовници. Въпреки смъртта на съпруга й през 1842 г., Балзак не се жени за нея до 1850 г., на 14 март, в Бердичеф близо до Киев (Украйна). Писмата на Балзак до любовницата му са публикувани под заглавието Писма в чужбина през 1906 г.

➢ 1861 г. - Инвентаризация на ценностите след смъртта на Кралицата на Швеция и Норвегия, в хотела й на улица Анжу

Кралицата на Швеция и Норвегия, която умира в Стокхолм на 17 декември 1860 г., на 83-годишна възраст, не е никоя друга, освен Дезире Клери. Родом от Марсилия, тя е дъщеря на градски търговец. Знаем, че в младостта си няколко месеца е била сгодена за Наполеон Бонапарт, преди той да се срещне с Жозефина Боарне.
Дезире Клари се жени за друг генерал през август 1789 г. Жан-Батист Бернадот. През август 1810 г. с оглед, че старият крал на Швеция Карл XIII е без потомство, Бернадот е избран за престолонаследник на Швеция. Съпругата му заминава за Скандинавия, преди да се завърне, през 1811 г., да живее в Париж в хотела си на улица Анжу.
След смъртта на крал Карл XIII през февруари 1818 г. Бернадот се възкачва на трона под името Карл XIV, но не успява да убеди Дезире да го последва. Тя не се завръща в Стокхолм до 1822 г. за женитбата на сина им и за да бъде коронясана за кралица на Швеция и Норвегия. Когато съпругът й умира на 8 март 1844 г. и синът им Оскар се издига на престола, Дезире мисли да се върне във Франция, но в крайна сметка тя остава в Швеция до смъртта си, без да види отново своя хотел на улица Анжу.
През 1861 г. инвентаризацията на хотела, която продължава пет дни, е извършена от името на крал Карл XV, син на Оскар I. Предишна инвентаризация на хотела е направена през октомври 1844 г., след смъртта на Карл XIV.

➢ 1881 г. - Холографски кодицил на завещанието на Виктор Юго
„Ще затворя жизнените си очи; но духовното око ще остане отворено по-широко от всякога“ . Тези думи, които приключват това допълнение към саморъчното завещание от 5 май 1864 г., характеризират ослепителността на хуголската мисъл и определят в няколко знака съдържанието на множество актове. Саморъчното завещание от 5 май 1864 г., написана в Гърнси, е доста кратко и одобрява равното поделяне на имуществото му между двете му деца, позволено от „френския закон, един от отличните резултати на нашата голяма революция“. Доста бързо трагедиите на съществуването, като загубата на двамата му синове, го подтикват към добавяне на мистично завещание, тоест запечатано до смъртта му и депозирано пред нотариуса пред свидетели, и множество холографски кодицила, написани през 1875г.

Чрез тях се появява не само писателят, но преди всичко човекът и неговата визия за света. На първо място, писателят, защото особено внимателно се грижи за бъдещето на своите произведения, които той класифицира в

три категории - произведения, които са напълно завършени, произведения, които са започнати отчасти, но не са завършени, и чернови и фрагменти - и за които той създава програма за публикуване, за да ги защити възможно най-добре, точно като „смела жена, която по време на преврата спасява [живота си] и която след това спасява ковчежето, съдържаща [неговите] ръкописи“. Защото в този кодицил присъства и човекът, и особено бащата, който дава благословията на болната си дъщеря и двама внуци. След това политикът, чийто избор на изпълнители на завещанието, Жул Греви, Леон Сей и Леон Гамбета, говори много за своите убеждения и битките. И накрая, хуманистът, който дава 40 000 франка на нуждаещите се и желае „да бъде отведен до гробището в катафалката на бедните“, не забравя визионера. Докато той прогнозира, че Националната библиотека един ден „ще бъде Библиотеката на Съединените американски щати“, Юго също знае, че работата му ще остане безсмъртна, като духовното око, споменато по-горе. Изправен пред смъртта, Юго най-накрая обобщава убедително религиозните си убеждения. "Бог. Душата. Отговорността. Това тройно понятие е достатъчно за човека. Беше ми достатъчно. Това е истинската религия.”: Тези думи разкриват дълбока и лична вяра, където Бог е „Истина, светлина, справедливост, съвест”, но където присъства неговият антиклерикализъм; по този начин той отхвърля „молитвата на всички църкви“, но изисква „молитва към всички души“. Цялата сложност на великият човек е там и несъмнено целият му гений.

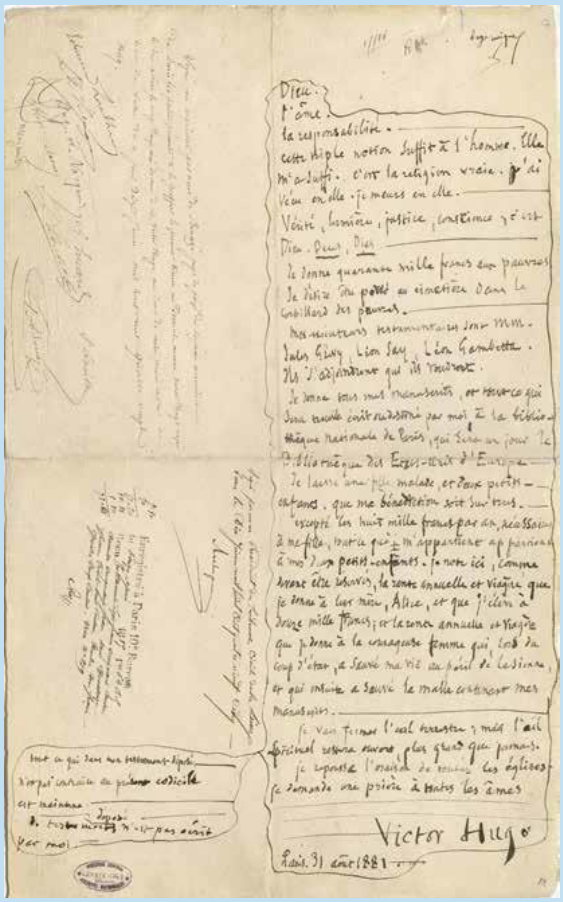

Завещанието на Виктор Юго от 31 август 1881 г.

ИТАЛИЯ

Актовете, избрани от Националния съвет на италианския нотариат са два. Те могат да се видят в своята цялост на сайта на изложбата - www.notariesofeurope-exhibition.eu.
Тези актове са придружени от обяснителен текст, който Ви предлагаме да откриете по-долу.

➢ 1900 г. - Завещание на Джузепе Верди

Джузепе Верди е роден в Ронколе ди Бусето на 10 октомври 1813 г. Той е всепризнат като един от най-важните оперни композитори. Верди симпатизира на движението „Рисорджименто“, което се стреми към обединението на Италия и активно участва за кратко в политическия живот (той е бил сенатор на Кралство Италия), превръщайки се в дълбок художествен символ на единство на страната. Той умира през 1901 г. и без пряк наследник, притежаващ огромен имот, съставяйки дълъг списък от хора и институции, които да се възползват от наследството му за социални цели. Те включват: централни детски градини, заведенията на страдащите от рахит, глухонемите, генетично слепите; болницата на Виланова сул Арда; Монте ди Пиета в Бусето, операта пиа Каза ди рипосо дей музицисти ди Милано, построена от него, на която той дава 75 000 лири в приходи и всички авторски права в Италия и чужбина върху всички свои произведения.

➢ 1935 г. - Завещане на Алчиде де Гаспери

Алчиде де Гаспери е роден в Пиеве Тесино (Тренто) на 3 април 1881 г. Той е един от главните герои на политическото и икономическото възстановяване след Втората световна война в Италия и лидер на центристките правителства от 1947 г. Той се счита за един от бащите на републиката (няколко пъти е бил министър, а след това председател на Съвета) и на бъдещия Европейски съюз. Неговата външна политика (той е бил министър на външните работи и президент на Европейска общност за въглища и стомана) е била да включи Италия в Атлантическия алианс и да постигне една обединена Европа.

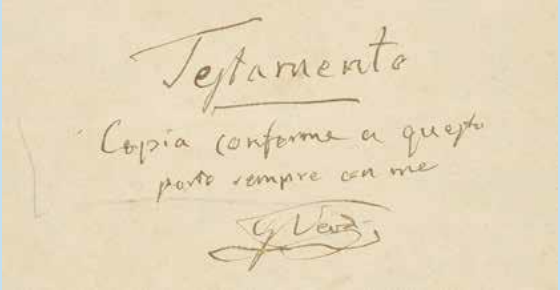

Последната страница от завещанието на Верди с подпис

ПОРТУГАЛИЯ

Съветът на нотариусите на Португалия е избрал да представи само едни акт. Като се има предвид внушителния му размер, препоръчително е да го разгледате на сайта на изложбата - www.notariesofeurope-exhibition.eu.
Актът е придружен от обяснителен текст, който Ви предлагаме да откриете по-долу.

➢ 1214 г. - Завещание на краля на Португалия Д. Афонсо II

Завещанието на Д. Афонсо II, крал на Португалия между 1211 и 1223 г., е един от най-важните документи в историята на Португалия, тъй като е първият документ на португалската държава на португалски език. Датиран от 27 юни 1214 г., оригиналният документ - пергамент с размери 245 x 495 мм - понастоящем се съхранява в

Националния архив Торе де Томбо в Лисабон.

Завещанието на Д. Афонсо II, чийто автор е един от нотариусите на съда, съдържа автографски подпис и документира примитивното португалско производство и писмената традиция, предавана от Кралската канцелария (отделът отговарящ за съставянето, валидирането чрез поставяне на кралския печат и предаването на всички писмени актове на краля на Португалия, и председателстван от канцлера на краля).

Първото копие на завещанието се съхранява в регистъра на епископата на Брага, според практика от времето, когато съдът е бил пътуващ и затова кралете са депозирали по тази причина своите завещания и други важни документи в църковните институции, които са гарантирали за съхраняването и опазването на документите.

Има и две други копия на завещанието на Д. Афонсо II, едното на латиница, което е било предмет на изследването на манастира на Алкобаса и което е в Националния архив на Торе де Томбо, и друго, което е изпратено до архиепископа на Толедо и което се намира в архивите на катедралата в Толедо.

ГЪРЦИЯ

Актовете, избрани от Националния съвет на гръцкия нотариат са два. Те могат да се видят в своята цялост на сайта на изложбата - www.notariesofeurope-exhibition.eu.
Тези актове са представени тук от г-н Атанасиос Драгиос, нотариус в Атина, и вицепрезидент на Международния институт за нотариална история, IIHN, за Гърция.

➢ 1831 г. - саморъчно завещание на Георгиос Мавромихалис, син на Петробей Мавромихалис

Саморъчното завещание на Георгиос Мавромихалис, син на Петрос Мавромихалис, е съставена малко преди изпълнението му и е подписано съвместно от нотариуса на Навплио и двама свидетели. То се съхранява в архивите на редки ръкописи на Националната библиотека на Гърция.

Георгиос Мавромихалис (1798 / 1800-1831) е роден в Магна и е третият син на Петрос Мавромихалис. Той е бил член на революционният комитет Friendly Society, борец в гръцката война за независимост (по-специално е участвал в битката за Дерванакия), образован, владещ много езици и политически образован. Избран е през 1827 г. в Народното събрание на Троизина. Като председател на вице-правителствения комитет, той е връчил на Йоанис Каподистриас, бивш министър на външните работи на руския цар, с номинацията му за първи министър - председател на съврменна Гърция.

На 27 септември 1831 г., със участието на чичо си Константин Мавромихалис,

той убива министър-председателя Каподистриас пред църквата „Свети Спиридон“ в Навплио, като го намушква отзад, докато чичо му го застрелва в главата. След това той намира убежище във френското посолство, което го предпазва от преследвачите му.

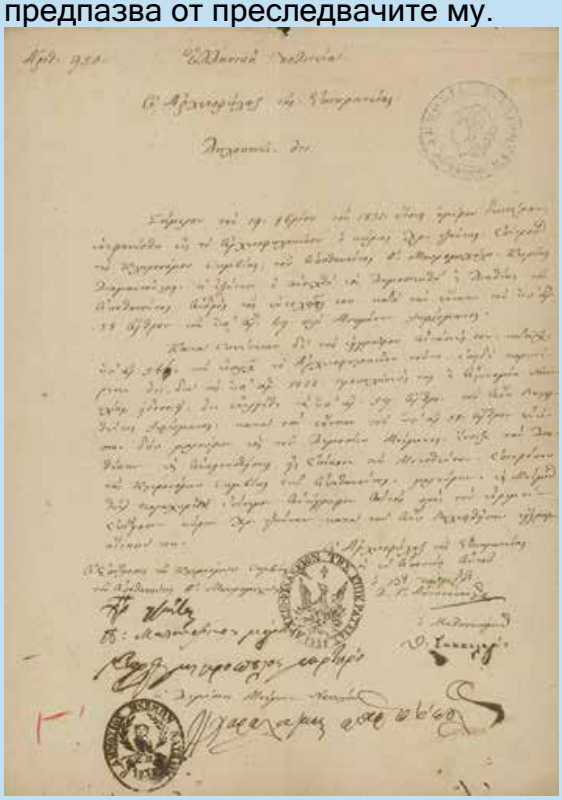

Първа страница от завещанието на Георгиос Мавромихалис

След това обаче той е принуден да се предаде на властите, за да бъде осъден (чичо му загива под обстрел).

Съдебният му процес е проведен в деня на предаването му от французите в ръцете на гръцките власти при съкратена процедура и той е осъден на смърт, след като поема пълната отговорност за деянието си. След това осъденият на смърт мъж е затворен в тъмна подземна килия на крепостта Паламиди.

Пазачът на крепостта, Карпос Пападопулос, го транспортира в полунощ в параклиса на замъка Свети Андрей и му позволява да се помоли и да състави завещанието си.

Информиран е нотариус Хараламбос Пападопулос, нотариус на Навплио. Той отива до параклиса, придружен от свидетелите Дим. Зорас и Илиас Атан. Кокинос, двама търговци от Навплио, за да намери Георгиос Мавромихалис, който пише завещанието си. Всъщност то не е записано в нотариалната книга, но нотариусът получава саморъчното завещание, което подписва с двамата свидетели, което след това е запечатано.

В завещанието си Георгиос посочва как да се изплатят дълговете, правейки подробен опис, а също така заявява, че парични суми трябва да се дадат на църкви и манастири. Той моли жена си да не се жени повторно, за да може тя да се грижи за дъщеря им. Той съветва жена си да я възпитава, да я учи да бъде честна и прилична, да обича и да полага грижи за нея. Той също я помоли да даде името му на детето при раждането му, ако тя е бременна, така че той винаги да се помни.

Той оставя пръстените, които носи на пазача на Паламиди в отговор на неговата доброта и моли близките си да не ги искат обратно.

Саморъчното завещание на Георгиос Мавромихалис е описано като един от най-важните документи в архивите на редки ръкописи на Националната библиотека на Гърция.

Завещанието „е доказателство за ясно съзнание, както и за спомен и спокойствие без прецедент, рядък и възхитителен факт за затворник осъден на смърт, чиято присъда ще бъде изпълнена почти веднага след неговото съставяне".

➢ 1842 г. - Договаряне на зестра
Съгласно договор 15.997 / 8.11.1842 г. атинският нотариус Космас Кокидис съставя зестрата от Георгиос Афтонидис, член на Вселенската патриаршия на Константинопол, в полза на зет му Константин Папаригопулос, съпруг на дъщеря му Мария. Този договор се съхранява в Общия държавен архив.

Роден през 1815 г. в Константинопол, Константин Папаригопулос е син на Димитриос Папаригопулос, банкер от Витина. Когато избухва гръцката война за независимост, турците убиват баща му, а майка му Тарсия Никокли избяга в Одеса с осемте си деца.

През 1841 г. се жени за Мария Афтониди, дъщеря на Георгиос Афтонидис, член на Вселенската патриаршия. Те имат три деца. Той умира на 26 април 1891 г. в Атина.

Константин Папаригопулос е бил гръцки историк, описван от съвременните историци като „баща" на гръцката историография. Той е основоположник на възприемането на историческата приемственост на Гърция, от Античността до наши дни, тъй като в рамките на своето преподаване в Атинския университет е установил тристранното разделение на историята на Гърция (древна, средновековна и модерна), като я свързва с византийския период.

Зестрата е институция, при която семейството дава имущество на булката, когато тя се омъжва. Институцията на зестрата съществува от древността и представлява приноса на жените към общия живот на двойката. Обичайните причини първо са били икономически, а после социални. Освен качествата на булката, зестрата е била и в началото на брака. Това е писмен и подписан договор, който се потвърждава от брачния договор. Това е акт, в който емоцията има несъществуваща роля в процеса на вземане на решения.

Родителите на всяко момиче се стараят от млада възраст да съберат за зестрата, докато тя не е поискана да се омъжи. Като цяло зестрата се състои от сватбено трико (покривки, съдове, одеяла), но най-богатите са предоставяли бижута, земи, животни и жилища. Всъщност зестрата представлява обезщетение за мъжа, защото облекчава семейството в много области. И накрая, зестрата е символ, свидетелстващ за финансовото състояние на всяко семейство.
От началото на византийския период (V в. сл. Хр.) са съставяни брачни договори, удостоверяващи договарянето на зестрата. Този обичай продължава през целия византийски период и османската окупация. Те са се съставяли в присъствието на свидетели, които е трябвало да подпишат договора преди брака. Зестрата се е давала на младоженеца преди сватбата. Тя е включвала дрехи, мебели, домакински прибори, бижута, животни (овце,

волове), монети и др., Както и имоти (къщи, лозя, ниви, маслинови насаждения и др.), които са описани подробно (местоположение, район, квартал и т.н.). Съпругът е бил длъжен да управлява зестрата на жена си и да гарантира нейната цялост. Не му е било позволено да продава или да се разпорежда по друг начин със зестрата. Собствеността на имота е принадлежала на булката, а младоженецът е имал само право на ползване (usus fructus). Ако съпругът умре или двойката се раздели, зестрата остава собственост на съпругата. Ако булката умре, тогава вдовецът запазва дял, докато децата наследяват по-голямата част от нея. Ако двойката няма деца, зестрата се връща към дарителя на зестрата, ако е жив, или към законните му наследници.

Институцията на зестрата е дълбоко вкоренена в сърцата на хората. Това е неписан обичай - закон. Зестрата представлява основен проблем за всяко семейство. Ето защо всички членове на семейството, включително бъдещата булка, участват в създаването ѝ.

Институцията на зестрата е премахната със закона 1329/1983.

➢ 1860 г. - Дарение на Елени Тосица, съпруга на Михаил Тосицас

Дарението на парцел земя в полза на гръцката държава от Елени, съпруга на Михаил Тосицас, е установено чрез договор 927 / 14.5.1860 г., подписан пред атинския нотариус Панайотис Пулос. Дарението е прието от краля на елините Ото I, който в съответствие с действащите тогава закони издава кралски указ. В този конкретен район Националният технически университет в Мецовио е издигнат за сметка на Елени и Михаил Тосицас, Николаос Сторнарис и Георгиос Авероф. Този договор се съхранява в Общия държавен архив.

Елени, съпруга на Михаил Тосицас, е родена в Мецово през 1796 г. Подобно на повечето жени по онова време, тя не е учила, но е получила добро образование според религиозните принципи. През 1818 г., на 22-годишна възраст, тя се омъжва за Михаил Тосицас, тогава 31-годишен. Две години след брака им се установяват в Александрия, Египет. Елени следва съпруга си през всичките му пътувания и благодарение на скромното си и солидно присъствие го освобождава от притесненията на големите проекти и го окуражава в трудни моменти. Икономическият растеж на Михаил Тосицас в Египет съвпада с избухването на гръцката война за независимост. Въпреки приятелските отношения на Тосицас с Мехмет Али и неутралното отношение, което съпругът ѝ официално желае да възприеме, Елени организира мрежа за изкупуване и освобождаване на гръцки пленници, пристигнали на пазарите на египетските роби. Тази мрежа работи успешно, в сътрудничество с партньорите ѝ, в продължение на няколко години, в най-голяма тайна. Никой никога не е подозирал, че пленените гърци от Хиос, Псара и други части на Гърция са били освободени в Египет благодарение на съпругата на съветника на Мехмет Али.

Елени няма деца, но тя взима осиротели гръцки деца в Александрия и Гърция под крилото си, харчейки големи суми пари.

На 29 ноември 1854 г. двойката е принудена да напусне Александрия поради прекъсването на гръцко-турските отношения и се установява за постоянно в Атина. Когато Михаил Тосицас умира, той оставя по-голямата част от имуществото си на съпругата си Елени и я назначава за изпълнител със заповеди да използва голяма част от него за нуждите на нацията.

Първата страница от акта за дарение на Елени Тосица на гръцката държава

От този момент Елени Тосица започва да действа от негово име. Тази велика дама, която никога не е живяла в лукс, прави динамичната си личност известна. Тя е виждала богатството като дар от Бога за благотворителна дейност. И така, след като засилва всички институции, които съпругът й е подкрепял в миналото, тя прави своя избор.

Тя разполага с богатството си в реализирането на проекти от всеобща полза и учредяване на училища за момичета за обучение на жените и университети за непрекъснато обучение на младите гърци. Тя купува земя с голяма парична стойност и я дава на новосъздадената и обедняла гръцка държава. Върху тези парцели в допълнение към гореспоменатия Национален технически университет са изградени и много други важни заведения като Националния археологически музей в Атина, сиропиталището на кралица Амалия, сградите на Образователното общество (например Арсакейо и др.), винаги с щедрата финансова подкрепа на Елени Тосица.

Съгласно договора под номер 927 / 14.5.1860 г. тя дарява парцел земя на гръцката държава, върху която е построен за нейна сметка Националният политехнически университет в Атина. Елени Тосица умира на 1 април 1866 г.

➢ 1923 г. - Учредителен акт на акционерното дружество „Гръцка консерватория“ и извлечение от устава му

Акционерното дружество „ELLINIKON ODEION“, известно още като „Гръцка консерватория“, е учредено съгласно договора на атинския нотариус Константинос Йоану под номер 35583 / 14.10.1923 г.

Гръцката консерватория е основана в Атина през 1919 г. от известния гръцки класически композитор Манолис Каломирис в законовата форма на кооперация.

С оглед на по-доброто и по-широко прилагане на програмата му, е решено то да се превърне в акционерно

дружество. Известни гръцки музиканти и композитори подписват учредителния акт на акционерното дружество под името "ELLINIKON ODEION". Целта му е следната: 1) Разцвет на музикалната култура в Гърция. 2) Образованието на художници, учители по музика. 3) Разпространение на гръцката музикална продукция и подкрепа за гръцките музикални композитори.

Много клонове са създадени в градовете на Гърция и Кипър. Сред възпитаниците на консерваторията са известни музиканти и композитори. Нейните ученици включват световноизвестния цигулар Леонидас Кавакос и известния композитор и диригент Теодор Антониу, както и международно известният композитор и диригент Димитрий Митропулос дирижира симфоничния си оркестър преди заминаването му за САЩ през 1937г.

➢ 1986 г. - Акт за депозиране на саморъчното завещание на Константинос Караманлис

Константинос Караманлис, два пъти президент на Република Гърция и четири пъти Министър-председател, депозира саморъчното си завещание при атинския нотариус Мария Поуланца-Агреви. Последното е поставено в досие, което показва, че съдържа завещанието му и е приложено към Акт 17827 / 26.11.1986 г. Нотариалният акт сочи, че Константинос Караманлис се явил пред нотариуса със запечатан плик, който съдържал саморъчното му завещание, датирано и подписано от собствените му ръце, което той дал на нотариуса, за да може тя да го запази и направи известно, когато дойде времето, пред компетентния съд. Пликът със завещанието е прикрепен към нотариалния акт, който е бил подписан от самия Константинос Караманлис, както и от нотариус Мария Поуланца.

В завещанието си той оставя по-голямата част от имуществото си на фондация Константинос Г. Караманлис. Фондация Константинос Г. Караманлис представлява важен център за запазване на историческата памет и насърчаване на научните изследвания. Тя подчертава действията, предприети от Константинос Караманлис в целия им обхват и значително задълбочава историческите знания за следвоенна Гърция.

Фондацията е лидер в областта на издателската дейност, с прилагането на важни инициативи, свързани с работата на Константинос Караманис, в организирането на поредица от публични събития в Гърция и в чужбина и в областта на образованието, което позволява създаването на катедрата по елински и европейски изследвания, "Константинос Г. Караманлис" във факултета по международни отношения на университета Тъфтс в Бостън, Съединените щати, прочутата школа Флетчър.

Константинос Караманлис е роден в село Проти, в Серес, на 8 март 1907 г. През 1929 г. завършва Атинския факултет. Той доминира на гръцката политическа сцена от 1955 до 1985 г. През тези три десетилетия той играе видна роля, особено през два периода. От 1955 до 1963 г. той насърчава процес на икономически растеж, който поставя основите на социалната и политическата

трансформация на Гърция. Страната преживява период на растеж и просперитет. През втория период, от 1974 до 1980 г., той играе решаваща роля в областта на развитието на институциите и политиката, като същевременно консолидира демократичния преход и дава възможност за интеграция на Гърция към Европейската общност.

Неговата външна политика се характеризира по-специално с желанието му Гърция да се присъедини към Европейската икономическа общност. След двугодишно трудоемко договаряне той приема подписването на първото споразумение за асоцииране, което предвижда възможността за последващо присъединяване на Гърция към шестте държави-учредители на 9 юли 1961 г.

Константинос Караманлис напуска политиката през 1980 г. след подписването на договора за присъединяване на Гърция към Европейската икономическа общност.

5-то издание на Панаира на правната книга

ВИНСЕНТ РУЗЕТ

Помощник-нотариус, Администратор в Международния институт за нотариална история за Гърция, IIHN

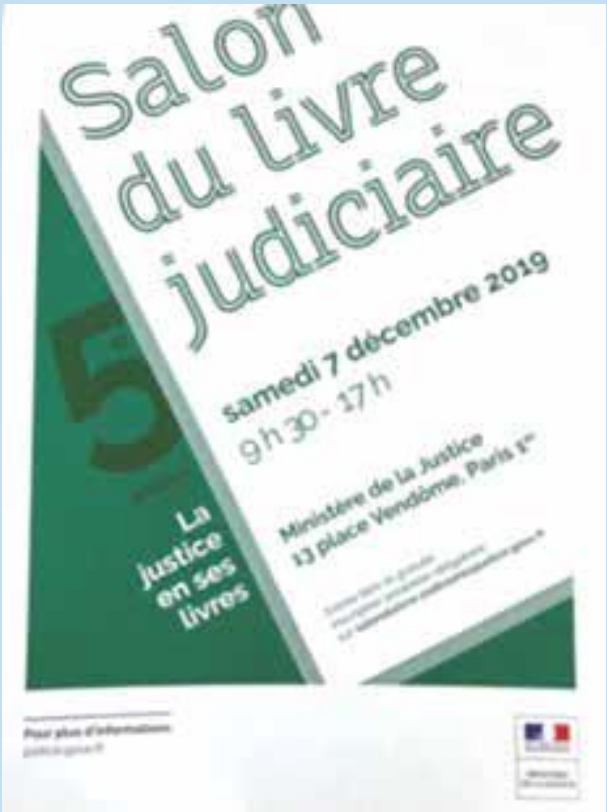

На 7 декември 2019 г. се проведе 5-тото издание на „Панаира на правната книга - Справедливостта в нейните книги“. Това събитие бе организирано под егидата на Министерството на правосъдието, Френската асоциация за история на правосъдието (AFHJ) и Висшият съвет на френския нотариат (CSN), с подкрепата на Френската документация (La documentation française) и на Асоциацията на правната преса.

Преди това първите издания са се провеждали в централата на Висшия съвет на нотариата, Булевард де ла Тур Маубург, а наскоро са се преместили в

хотел де Бурвале и неговите салони на площад Вендом, сегашното седалище на канцеларията.

Панаирът на книгата се проведе на първия етаж на министерството, в галерия Пейроннет, за частта на изложбата и посвещенията, която носи името на министъра на правосъдието, който я е построил през 1827 г. Тази стая всъщност е в миналото е била почетната трапезария на министерството.

Няколко автори присъстваха, за да й посветят своите творби, по-специално г-н Етиен Мадрангс. Бивш генерален адвокат в Париж и автор на множество исторически книги, той представи втория том, озаглавен „Отпечатъци на историята“, под формата на 50 хроники, който публикува в издания на Лексис Нексис.

Презентациите се проведоха паралелно, под златната украса на Салон дез уазо, чието име е взето от картички, украсени с кошници с цветя и птици в стил Втора империя.

Различните участници участваха под формата на кръгла маси предвид следните теми:

➢ На първо място „Съдия по стария режим“ под ръководството на Антоан Меисоние: с участието на Пиер-Ан Форкадет, Франсоаз Хилдесхаймер и Моник Моргат-Боне, Фабрис Моклеер.

➢ След това „Известни каузи“ под ръководството на Херве Льоверс: с участието на Антоан Булант, Фредерик Шоу, Еманuел Пиер, отговорник за музея на Адвокатската колегия, Мишел Пиер.

➢ След това, „Геноциди и военни престъпления“ под ръководството на Силви Хъмберт: Винсент Дюклерт, Лоран Джоли, Гийом Муралис, Орнела Ровета, Бенедикт Вергес-Чайнон.

➢ И накрая, „Защитавай, преследвай и преценявай днес“ под ръководството на Денис Салас: Франсоа-Луи Косте, Матьо Делаусе, Антоан Меджи, Франсоа Сен Пиер.

С уважение,
нот. Димитър Танев